Jos, jos, tot mai jos! N-o să se mai isprăvească o dată căderea asta?

— Cîți kilometri să fi căzut eu pînă acum? se întrebă Alice cu glas tare. Cred că mă apropii de centrul pămîntului. Ia să vedem: asta ar fi cam la șase mii de kilometri în jos. Cred... (știți, Alice învățase cîteva lucruri de acest fel la școală și, cu toate că nu părea să fie acum momentul potrivit să se laude cu știința ei, pentru că nu se afla nimeni de față s-o audă, totuși se gîndi că n-ar fi rău să repete lecția)... mda, cam aceasta ar fi distanța... numai că mă întreb cam la ce *latitudine* și *longitudine* să fi ajuns? (Alice nu avea habar ce înseamnă latitudine și longitudine, dar simțea că sînt niște cuvinte grozave, care fac impresie bună.)

Peste o clipă, începu din nou să se gîndească:

„Oare voi cădea pînă de partea cealaltă a pămîntului? Nostim ar fi să ies deodată printre oamenii care umblă cu capul în jos!... cred că se numesc *Antipații*[1] (de data aceasta era foarte bucuroasă că n-o ascultă nimeni, deoarece cuvîntul nu-i suna bine)... ei, văd eu că voi fi nevoită să întreb pe careva cum se numește țara asta! — „Vă rog, doamnă, sîntem în Noua Zeelandă, sau Australia?“ (pe cînd vorbea încercă să facă o plecăciune, dar cum vă închipuiți că se poate face o plecăciune în timp ce cazi? Dumneavoastră ați fi în stare?). Doamna va gîndi despre mine că sînt o fetiță tare neștiutoare! Nu, nu merge să întreb, dar poate că voi vedea scris pe undeva.“

Jos, jos, tot mai jos! Cum Alice nu avea altă treabă, vorbi mai departe în sinea ei:

„Mult îi voi mai lipsi eu Dinei deseară! (Dina era pisica ei.) Nădăjduiesc că nu vor uita să-i umple farfurioara cu lapte, la

[1] Vrea să spună „Cei de la antipozi“. (n. t.)

ora ceaiului! Dina, scumpa mea, ce bine ar fi să te ai
cu mine! Nu prea sînt șoareci în aer, dar ai putea pri
liliac și asta e cam același lucru... Oare pisicile m
lilieci?“

În acest moment Alicei începu să i se facă somn și d
repetă de cîteva ori în șir, aproape adormită:

— Oare pisicile mănîncă lilieci? Oare pisicile mănîncă
Ba cîteodată mai spuse și: Oare liliecii mănîncă pisici
tru că la urma urmei, de vreme ce nu era în stare să răs
nici la o întrebare, nici la cealaltă, nu avea importan
întreabă.)

Simțea că adoarme; i se părea chiar că se plimbă d
cu Dina și că o întreabă foarte serios:

— Ei, Dina, ia spune-mi adevărat: ai mîncat vreod
liliac?

Cînd deodată, buf! buf! căzu pe o grămadă de vreas
de frunze veștede, oprindu-se din coborîre.

Alice nu simți nici o durere și într-o clipă fu în pi
Privi în sus, dar deasupra ei era întuneric; în fața ei se în
un coridor și iepurele alb se mai vedea fugind de-a lung
Nu era vreme de pierdut: Alice se repezi ca o furtună
iepure și-l auzi spunînd pe cînd dădea colțul:

— Vai de urechile și de mustățile mele, că ta
întîrziat!

Alice se afla chiar la spatele iepurelui cînd acesta dă
țul, dar pe urmă nu-l mai văzu. Ajunsese într-o sală lu
joasă, luminată de un șir de lămpi atîrnate de tavan.

De ambele părți ale sălii erau uși; după ce le încercă ș
că erau toate încuiate, porni amărîtă prin mijlocul sălii,
bîndu-se cum va mai ieși ea vreodată de-acolo.